

YAYLA ÇİÇEĞİ

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.
Perşembe, 06 Ağustos 2015 07:01 -

Yazın köye gelenler, havanın iyi olduğu bir gün günübürlük yaylalara gitmeyi severler. Çünkü yaylalardan yaz günleri bile duman eksik olmaz.

Köylülerimiz 1950'lere kadar yaylacılık da yapıyorlarmış. Yayladaki yerleşim yerlerine oba denir. Bizimkilerin obasının adı Sarıçiçek'tir. Burada hayvanlar otlaklara salınır, peynir yapılır, patates ekilir, soğuklar bastırınca da pılı pırtı toplanarak "Cenik"e göç edilirmiş.

Motorlu taşıtlar ve bunlar için yol olmadığı zamanlar, köyümüzden yaylaya sekiz saatte gidilirdi. Demek ki 40 km. kadar bir mesafede. Bir günde gidip gelmek mümkün değildi. Benimle yaylaya hayvan gönderdiklerinde yedi yaşında idim. Bir gün gidip ertesi gün döndüğümde bacaklarımın kemikleri birbirine geçmiş gibi olmuştu. Birkaç gün yerimden kalkamamıştım!

Bu kez 23 Temmuz günü sabahleyin baktım hava açık, kız kardeşim Fatma'ya "Haydi yaylaya gidelim!" dedim. Yanımıza komşumuz emekli öğretmen Necati'yi de kılavuz olarak aldık. Kumru ilçesinden sonra yükselmeye başladık. Güzlelerden ve gürgen örtüsü arazilerden geçtikten sonra bizim oralarda "avu" denen orman gülleriyle ve otluklarla örtülü arazi başladı. Garip Öldüren suyundan birkaç yudum su içmeden geçemezdik. 8-10 yudumdan fazlasında dudağınız donar. Bu çeşmenin hazin bir hikâyesi var. Çobanın biri bir kuzu keserek kendine ziyafet çekmiş, üstüne kana kana bu soğuk sudan içince ölmüş!

YAYLA ÇİÇEĞİ

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.
Perşembe, 06 Ağustos 2015 07:01 -

İlk durağımız atalarımızın obası Sarıçiçek. Şimdi burada yalnızca üç köylü hayvanları için bulunuyor. O altı taştan, üstü basit tahtalardan yapılmış evlerden hiç biri yok. Ailemizin evinin yalnız taşları yerinde duruyor. Bunlar bize anne ve babamızın yaylacılığını hatırlatıyor ve duygulandırıyor.

Necati'nin kılavuzluğunda arabayı daha ilerilere sürüyoruz. Düz Oba'da inek yetiştiren bir aileye rastlıyoruz ve 10 kilo salamura peynir alıyoruz. Uluçayır'a ulaştığımızda arabayı artık çimenlerin üzerinde sürebiliriz. Burada at, koyun gibi hayvanlar otluyor. Ovanın içinden kıvrıla kıvrıla hoş bir menderes akıyor. Ordu il sınırı burada bitiyor, Tokat il sınırı başlıyor. Ayağınızın birini Ordu'ya, birini Tokat'a atmanız mümkün. Etekleri Uluçayır'dan başlayan Sûlük Tepesi'ne tırmanmaya başlıyoruz ama güçlü ve serin bir rüzgâr bizi durduruyor.

PERŞEMBE YAYLASI'NDA

Yalman Tepesi'nde bizi yoğun bir sis karşılıyor. Aşağıda nefis bir manzara varmış ama görmek ne mümkün! Oldukça düzgün bir yoldan önce Korgan Obası'na, ardından Ordu'nun en namlı yazlıklarından Perşembe Yaylası'na ulaşıyoruz. Aybastı ilçesine bağlı burası Perşembe'nin yaylası olduğundan değil, pazarı Perşembe günü kurulduğu için bu adı almış. Bugün de günlerden perşembe... Geniş bir düzlükte at yarışlarına rastlıyoruz. Yaylalarımıza en çok yaraşan millî yarış bu olmalı. Sonra oldukça kalabalık pazar yerine gidiyor ve bir tepeye çıkıp yayladaki menderesleri ve yemyeşil araziye seyreliyoruz.

YAYLA ÇİÇEĞİ

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.

Perşembe, 06 Ağustos 2015 07:01 -

Şimdi artık dönüş yolculuğuna başlamalıyız. Hedef Korgan ilçesi. Fakat yollarda hiçbir levha yok. İne ine Kabadüz ilçesine ulaşıyoruz. Korgan yolunu öğrenip yolu değiştiriyoruz. Korgan'a ulaşmak için bir tepeyi inmeli ve öteki tepenin başına çıkmalı. İlk kez geçtiğim yollar. Abaz deresinde yörenin ilk balık çiftliğine uğradıktan sonra Korgan'da akrabamız Mustafa Taner Sarıhan'ın eczanesinde birer kahve içip Fizme köyüne yollanıyoruz. Burada Ayşe Halamızın oğullarını ziyaret edeceğiz. İsmet Abi'de (Saygı) akşam yemeğine rastlıyoruz, Sofrada bizim köylülerimizin en önemli damak zevklerinden biri olan kirit de var. Ormandan o gün toplamışlar. Biraz da yanımıza veriyorlar. Kumru üzerinden 13 saat diyende köye dönüyoruz.

Geçtiğimiz 200 km'lik virajlarla dolu ve çoğu yerde hoplaya zıplaya aldığımız yol bizi o kadar yormuş ki, ertesi gün saat ona kadar ancak dinleniyoruz.

Bizim yaylalarımızın bazı yerlerinde yayla çiçeği dediğimiz solmayan ve kokusunu da kaybetmeyen bir çiçek vardır. Herkes evinde bu çiçekten en az bir top bulundurur. Obalardan birinin altındaki yoldan geçerken bu çiçek kadar güzel bir kız çocuğu bundan bir demet uzattı. 3 lira istiyordu. Başkalarına da götürmek için "Daha var mı?" dedik. Kuş gibi, yayla evine koştu, beş demet daha getirdi. Onu gören bir kız daha geldi. Onun elinde yalnız bir demet vardı, fakat o beş lira istiyordu. Şakacıktan pazarlık yaptıysak da aşağı inmedi. Onu da aldık. Şimdi arabamın ön camında bunlardan biri sallanıyor, bana memleketinin özgür ve serin yaylalarını hatırlatıyor... (5 Ağustos 2015)

Fotoğraflar: Necati Sarıhan